

La Bibliofilia. 1929. 5—10 szám, május—október. Roberto RIDOLFI: *La biblioteca del cardinale Niccolò Ridolfi* címen a jeles főpapról írt, de kéziratban maradt monográfiájából, a könyvtárra vonatkozó részt, újabb kutatásainak eredményeivel kibővítve s eredeti okmányok közlésével kiegészítve, e folyóirat májusi számában közölte. A folyó év júniusában Rómában tartott nemzetközi könyvtári és bibliográfiai kongresszust július—augusztusi kettős számában üdvözölve, a La Bibliofilia szerkesztősége egyúttal megragadta az alkalmat, hogy e folyóirat kiegészítésekepen, *Biblioteca di Bibliografia Italiana* címen 1923 óta megjelentetett kiadványáról írjon. Ezt a kiadványt Carlo FRATI szerkeszti s eddig nyolc kötete jelent meg. Ezeknek jegyzékéhez csatolja — bizonyára jogos kiadói büszkeséggel — az egyes kötetekről megjelent recenziókat. Ugyancsak a római kongresszusnak két 4-rét (vnyi teret szentel az augusztus—szeptemberi számában. Ebből tudjuk meg, hogy a különféle szakosztályokban összesen 205 előadást tartottak. Természetesen mindről nem számol be, csak az általános érdekekről, amelyek bizonyos nemzetközi vonatkozásokat óhajtanak rendezni, egyöntetűséget megállapítani és szabályokat létrehozni. A nemzetközi kérdések közé, tisztán nemzeti könyvtárak — megőrző könyvtárak — létesítése is tartozik, amennyiben kimondották, hogy minden nemzetnek legyen egy — a nagy népeknek több — oly könyvtára, mely minden, az illető országban megjelent munkát őrizzen meg. (Remélem s valószínűnek is tartom, hogy volt olyan felszólamló, ki rámutatott arra, hogy csak az a könyvtár tud «megőrző» lenni, amelynek olvasótermében csak másodpéldányok [természetesen a megjelenéssel egyidőben vásárolt másodpéldányok] vannak, mert agyonforgatott, szétolvasott köteteknek megőrzése nem jelenti a kultúrvagyon növelését.) — Gino BORGHEZIO *Pio XI e la Biblioteca Vaticana* címen PIUS pápának e könyvtárra vonatkozó intézkedéseit ismerteti. Több tisztán olasz érdeklő cikken kívül rendkívül gazdag bibliográfia, könyvismertetés, s a könyvtárak életére vonatkozó híradás található a füzetek mindegyikében.

I. K.

Magyar Grafika. 1929. X. évf. 1—8. szám. «Szerényen, csendben lépünk át a tizedik év küszöbét...» Így kezdi ROSNER Károly rövidre fogott beszámolóját, melyben a lap megindításának idejére tekint vissza. S ha jogos megelégedéssel lapoz is az eddig megjelent évfolyamokban, ép olyan jogosan említi — nem panaszolja — hogy sokan hiányzanak még azokból, kiknek a grafikai ipar fejlesztése érdekében a folyóiratot támogatniok, pártolniok, terjeszteniök kellene. Az idén kettős számokban jelent meg a Magyar Grafika. Az 1—2. számban is, mint már régebben, a továbbképzés ügyét lelkesen támogatják. HEVESY Iván *Bortnyik Sándor pikturájáról és grafikájáról* számos illusztrációval élénkített elismerő ismertetést ír. A 2—3. számot *A signet*-nek szenteltek, melynek tipográfiájáról KNER Imrének, *A modern signetről* pedig ROSNER Károlynak van érdekes mondanivalója. GEYER Raoul a párisi Ecole Estienne-t, a grafikusképzőiskola szervezetét és tanszakait ismerteti. Az 5—6. szám számos, főleg gyakorlati tipografust érdeklő szakcikket, míg a 7—8. számot a berlini Reklame Schau kapcsán a reklámnak szentelték. Egy szedésreklám-pályázat bírálata kapcsán számos jutalmazott és nem jutalmazott pályamunka hasonmását közli oktató magyarázat kíséretében. A 9—10-es szám melegen emlékezik meg